

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Η περιπλανήσεις του ποιητού κατά την παιδική του ηλικία. 'Ο έρωσ του με τη δεσποινίδα Φουσε. 'Όπου ο πατέρας της άρνείται να του τη δώσει για σύζυγο. Μία δεσφορνική άπόπειρα κατά του ποιητού. Η προσωριεί του άσχολίες. Πώς έγραφε και πώς έμπνεύταν. 'Ο άπαρκίτητος περιπάτες. Η έπίδεςίς του στη ζωγραφική. κ.τ.λ.

Η ζωή του μεγάλου ποιητού της Γαλλίας Βίκτωρος Ουγκώ ήταν μία ζωή γεμάτη περιπέτειες, μεταναστεύσεις και άναστατώσεις.

'Ο ποιητής είχε γεννηθεί στο Μπεζανσόν, άπό το όποιο όνομας έφερε σε ηλικία... έφτά εβδομάδων μαζί με την οικογένειά του, επειδή ο πατέρας του που ήταν στρατηγός, μετατέθηκε άπό τό μέρος αυτό. Άπό τότε ο ποιητής δεν ξαναγύρισε ποτέ στη γενέτειρά του.

Κατά την παιδική του ηλικία, περιπλανήθηκε μαζί με τους γονείς του στη Μασσαλία, στην Κορσική, στην Έλβα και άπου άλλου μετέβησαν τόν πατέρα του.

'Ο μικρός Ουγκώ ήταν πολύ φιλάσθετος και αδύνατος, αλλά χωρίς στις στοιχειές περιπέτειες της ζωής του έγινε γρήγορα ένα εύρωστο παιδί και δεν ξαναώθησε πια σοβαρά.

'Ο Ουγκώ άπό παιδί σκεδόν είχε άγασίση την γειτοποικίλη του δεσποινίδα Φουσε. Τό αδελφά του όμως αυτό δεν έδωσε όπως οδύονον σινηθώς τά παιδικά αδελφάματα.

Γι' αυτό όταν ενηλικιώθηκε κάποιος, τή ζήτησε σε γάμο. 'Ο πατέρας της όμως άρνήθηκε να τή δώσει και 'έναν άσικο νέο που δεν είχε έξασμαίσει άξία τα μέλλοντα του.

Ψάξονο, ο ποιητής δεν άποθαρήθηκε άπό τή άρνηση αυτή, αλλά σίχτηκε με τα πόδια στη δουλειά και 'έσπερα άπό λίγον καιρό έξέδωσε σε βιβλίο τους πρώτους του στίχους.

Η ποιητική αυτή συλλογή είχε τήν τύχη να άρξηση στον τότε βασιλιά της Γαλλίας, ο όποιος για να άνταμείψει τόν νέο τού πιστού του στρατηγού, τού χορηγήσε έτήσια έπιχορήγηση χιλίων φράγκων.

'Υστερ' άπό αυτό ο Ουγκώ κατοίηθε σε παντρεμένη τήν έλεγκτή του και εγκαταστάθηκε μαζί της σε μία εύρωστοτή άποσθήροτη κατοικία.

Μετά κάποιον καιρό όμως λίγο έλαμψε να πέσει θύμα δολοφονικής άποπειρας εξ αίτιας τού πολυτρότου θεατρικού έργου του «Ερβάνης».

Λίγες μέρες προτού παρασταθή τό δράμα του, στού άπόου τήν προίμεια έδωθή πραγματική μάχη. Έλαβε ένα άνώνομο γράμμα, άπου μεταξύ τών άλλων τού έγραφαν τά εξής:

«Αν δεν άποσθής έγκαιρως τό βωμορροσόν δράμα άπό τό θέατρο, μάθε ότι άπελεύεται ή ζωή σου!».

'Ο ποιητής όμως δεν έδωσε σημασία στην άπειλή αυτή, και μία νύχτα, έχω καθόναν κατά τις δυό μετά τά μεσάνυχτα στό γραφείο του, που βρισκόταν στό λούζιο, κ' έγραφόταν, άκουσε έξαφανά να σφουρίζη πάνω άπό τού κεφάλι του μία σφαιρίδα, ή όποία εντύχως δεν τόν πέτυχε ποσθενά.

Κάποιος φιλολογικός γνήθος του, φαινεται, τόν είχε προδοήσει έξω άπό τό δρόμο.

'Ο Βίκτωρ Ουγκώ χρησιμοποίησε πάντα για πέννα ένα φτερό χήνας και έγραφε άπάνω σε μεγάλα άσπρα φύλλα χαρτίου. Σινηθίσε δε να γράφη δρόφος και όσα φύλλα χαρτίου άποτελείωνε, τα έθριγγε πίσω του, σχηματίζοντας έτσι δλόζωλον σωρό πάνω στό πάτωμα.

Για να έμπνεεται, έκανε μακρούς περιπάτους, πεζός και σε άποαθήροτη έποχή τού έτους.

Στους περιπάτους του αυτούς κατέστρωσε σινηθώς τό σχέδιο τών έργων του και προσπαθούσε να τού βοηθή τήν τελειότερη μορφή.

Μιά άπό τις προσφιλέστερες άσχολίες τού Ουγκώ, εκτός τού γραφίματος, ήταν και τό διάβασμα.

Δεν έσύγγιζε τίποσο καθόλου στις δημόσιες βιβλιοθήκες, γιατί φρόντιζε να άγοράζει ή να προμηθεύεται άποσθήροτη τό βιβλίο που χρειαζόταν...

Μονάχα σε περίπτωση που δεν εύρισκε στα βιβλιοπωλεία ή σε κανέναν φίλο του τό βιβλίο που χρειαζόταν, κατέφερε και τό ζητούσε στις δημόσιες βιβλιοθήκες.

Ποίν γράφη ένα έργο του, ο Ουγκώ έσπερε να καταστρώσει τό σχέδιό του, τό όποιο χωρούσε τις περισσότερες φορές σ' ένα κομμάτι χαρτίου.

Κατόπιν όμως, όταν έπιανε να τό γράφη, συμπλήρωνε διάφορα κενά έπι τή βάσει τών άμνημόνων του ή τών έμπνεύσεων που τού έρχόντοσαν στό μεταξύ.

'Ο Ουγκώ, όταν έγραφε ίδίως τά μεγάλα έργα του, καθόταν σ' ένα δρύινο τραπέζι, μέσα

σ' ένα δωμάτιο πολύ φωτεινό, κ' άπό τό πρωί ως τό μεσημέρι γέμισε μεγάλα κατεβιά, γρήγορα και σκεδόν χωρίς διακοπή.

Τά χειρόγραφα, τά όποια, όπως είπαμε, τά πετούσε πίσω στό πάτωμα, κατόπιν τά μάζευε και τά ταχτοποίησε σύμφωνα με τόν αύξοντα αριθμό που τούς είχε βάλει.

Δεν τά ξαναδιάβαζε ποτέ άμέσως, άλλ' άφού έτελείωνε μία πλήρη πράξη, όταν έσποζέτο για δρόμα, ή ένα δλόζωλο κεφάλαιο στα μνηστορήματα.

'Όταν έκανε τόν περιπάτο του τό πρωί, έγραφε τό άπόγευμα. Άλλοιώς, άρχιζε τό γράφονο άπό τό πρωί.

Μερικές φορές όμως, όταν είχε έξακριωτή έιπνευσι και γόνιμη φαντασία, παρέραινε τήν εργασία του μέχρι τών νυχτερινών ώρων.

Πάντως ποτέ του δεν έννοούσε να γράφη παραπάνω άπό δυό μέρες συνεχώς και ήθελε να έναλλάσσει τό γράφονο τόν με τόν περιπάτο.

Τή σινηθία αυτή τήν τηρούσε σ' όλη του τή ζωή και σ' αυτήν όφειλε τήν άκατάβλητη ήγεια τήν, τήν όποία διατηρούσε μέχρι βαθύτατου γήρατος.

Μονάχα μία φορά στη ζωή του έκανε έξαίρεση σ' αυτόν τόν κανόνα; όταν έγραφε τήν «Παναγία τών Παρισίων». Τότε δεν έσταμάτησε καθόλου, αλλά έτελείωσε τό έργο του χωρίς κανμία διακοπή.

'Όσο για τά ποιήματά του, αυτά ο Ουγκώ τά έγραφε άποτε τό έχρόταν ή έμπνευσι και σινηθώς στεκομένος δρόθε.

Στήν περίπτωση αυτή, αντί της δρύινης τραπέζης μεταχειρίζονταν ένα ήψηλό μαυρο άναλόγιο, τοποθετημένο άέναντι του άνοιχτού παραθύρου, μέσα στον κοινόνα του.

Άπό τό 1871 και κατόπιν, δηλαδή μετά τήν έποχή της έξορίας του, ο ποιητής είχε άποσθήρη τή σινηθία να γράφη μόνο τό πρωί ή τό βράδυ και να χρησιμοποιή τις ύπόλοιπες ώρες τόν σε περιπάτους, γεμιατίζοντας πολλές τό μεσημέρι άπό τό σπίτι του.

'Όποσδήποτε, ο Ουγκώ, είτε στο Παρίσι βρισκόταν, είτε άλλου, είχε θήσει ως πρόγραμμα τής ζωής του να μην άφήνει να περάση μία μέρα χωρίς να γράφη μία γραμμή.

Επίσης ο ποιητής είχε μεγάλη ικανότητα σχεδιαστού, και επειδή άφνε πάντα περιθύρο στο χαρτί που έγραφε, τό μεταχειρίζονταν συχνά για να συμπληρώσει με ειόνες τά γραφομένα του.

Έτσι, πολλές φορές έλαχέδισε στα περιθύρο τών χειρογράφων τόν διάφορα κομμάτια, ένδυμασίες, γελοιογραμίες, σχετιζόμενες όμως με τό κείμενο.

Και μία τελευταία λεπτομέρεια, όσον άφορά τό πρόσθετο αυτό ταλέντο τού ποιητού. 'Ο «Ερηνός και ο «Εργάτι της θάλασσης», τά δυό θαυμάσια αυτά μνηστορήματά του, έξεδόθησαν εικονογραφημένα άπό τόν ίδιο τόν Ουγκώ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Σε μία μικρή πολίχνη της Γερμανίας πέθανε τελευταία κάποιος γέρος και ο γιός του —ένος έργατικού, τόν συνόδεψε μαζί με τους άλλους συγγενείς στο νεκροταφείο.

'Όταν ο νεκρός κατεβάστηκε στον τάφο του και σκεπάστηκε με χώμα, ο γιός του έκανε μία άπελιπυμένη χειρονομία και φώναξε με κλάμματα:

—Αντιστημένον μου πατέρα, δεν θά σε ξαναδώ πια!

'Ο εισηρόδης της περιφερείας, ο όποιος τό πληροφορήθηκε αυτό, καταδίωκε τόν άναίσθητο εργάτη σε φυλάκισι δεκαπέντε ήμερών, γιατί ήδθεν με τά λόγια τού αυτού άρνόταν... τήν άθανασία της ψυχής!

Φωτογραφία αριθμ. 28: 'Ο διακεκριμένος καλλιτέχνης κ. Ι. Παπαϊωάννου.

Φωτογραφία αριθμ. 26: 'Ο έλεγκτος καλλιτέχνης κ. Τηλ. Αλεπινιώτης.

Φωτογραφία αριθμ. 27: 'Ο κ. Κωνστ. Ζαβιτσιάνος